

Sygn. akt III KZ 21/19

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **M. M.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 4 lipca 2019 r.,

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału Sądu Okręgowego w B. z dnia 18 kwietnia 2019 r., sygn. akt VIII Ka [...],

o odmowie przyjęcia osobistej kasacji skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 25 lutego 2019 r., sygn. akt VIII Ka [...], utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 30 listopada 2018 r., sygn. akt XIII K [...],

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w B., wyrokiem z dnia 25 lutego 2019 r., sygn. akt VIII Ka [...], utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 30 listopada 2018 r., sygn. akt XIII K [...], na mocy którego M. M. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. W dniu 11 marca 2019 r. do Biura Podawczego Sądu Okręgowego w B. wpłynęła osobista kasacja skazanego.

Zarządzeniem z dnia 12 marca 2019 r. M.M. został wezwany do uzupełnienia braku formalnego tej skargi poprzez sporządzenie i podpisanie jej przez obrońcę w terminie 7 dni od daty otrzymania tego zarządzenia pod rygorem odmowy jej przyjęcia. Wezwanie to skazany odebrał w dniu 14 marca 2019 r. W związku z tym, że M. M. tego braku formalnego nie uzupełnił, zaskarżonym zarządzeniem z dnia 18 kwietnia 2019 r. odmówiono skazanemu przyjęcia jego osobistej kasacji.

Na zarządzenie to zażalenie w terminie złożył M. M.. Podniósł w nim, że zaskarżona decyzja procesowa jest niedopuszczalna, gdyż narusza „zasady, wolność, prawa człowieka i obywatela określone w Konstytucji”, a nadto rażąco obraża prawo przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie. Zdaniem skarżącego zachodzi przy tym „oczywista sprzeczność istotnych ustaleń z treścią materiału dowodowego”, zaś wydający zaskarżone zarządzenie Przewodniczący Wydziału, jako funkcjonariusz publiczny, nie był bezstronny i działał na szkodę prywatnego interesu skazanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie to jest całkowicie bezzasadne i wobec tego nie mogło zostać uwzględnione. W pełni prawidłowo bowiem odmówiono przyjęcia kasacji własnej skazanego.

Podkreślić tu bowiem należy, że art. 526 § 2 k.p.k. wyraźnie zastrzega, że jeżeli kasacja nie pochodzi od prokuratora, Ministra Sprawiedliwości - Prokuratora Generalnego, Rzecznika Praw Obywatelskich albo Rzecznika Praw Dziecka, powinna być sporządzona i podpisana przez obrońcę lub pełnomocnika będącego adwokatem albo radcą prawnym.

W sprawie niniejszej prawidłowo zatem wezwano M.M. do usunięcia wskazanego wcześniej braku formalnego jego osobistej kasacji. Z uwagi przy tym na fakt, że powyższego braku skazany w określonym mu terminie nie uzupełnił, w pełni zasadnie odmówiono przyjęcia sporządzonej przez niego skargi.

Podawane w niniejszym zażaleniu okoliczności nie mogą zaś podważyć prawidłowości wydania zaskarżonego zarządzenia. Nie doszło bowiem do ogólnikowo podnoszonego w środku odwoławczym naruszenia konstytucyjnych zasad, praw i wolności, czy też rażącej obrazy prawa przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, co spowodować rzekomo miało działanie na szkodę prywatnego interesu skarżącego z uwagi na brak bezstronności Przewodniczącego Wydziału, skoro – jak wykazano wyżej – w zaskarżonym zarządzeniu w pełni obiektywnie dostosowano się do obowiązujących przepisów kodeksowych dotyczących wymogów formalnych kasacji i kontroli ich dopełnienia przez stronę.

Z uwagi zaś na fakt, że kasacja jest wysoce sformalizowanym, nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, tylko podmioty fachowe uprawnione

są do jej sporządzenia i podpisania w imieniu strony, która nie jest w stanie – jako nieprofesjonalista – ocenić samodzielnie wystąpienia podstaw do jej złożenia.

Mając na uwadze przytoczone tu okoliczności, zaskarżone zarządzenie o odmowie przyjęcia osobiście sporządzonej i podpisanej przez skazanego kasacji jest prawidłowe w następstwie uznania, że to pismo procesowe dotknięte jest brakiem formalnym, który uniemożliwia nadanie mu biegu (art. 120 § 2 k.p.k.). Jako że zarządzenie to wydano zgodnie z prawem, Sąd Najwyższy utrzymał je w mocy.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak na wstępie.

a